

Scénář k audioreportáži - Mgr. Václav Orlík

“Kdybych se protivil, tak jsem mohl zmiznout. A kdoví, jakou práci by mně našli, do školy by mě nevrátili zpátky.”

Pan Václav Orlík se narodil 2. června 1944 v Jakubčovicích u Opavy do rodiny krejčího. Byl nejmladší ze 4 sourozenců, z nichž nejraději vzpomíná na bratra Karla.

„U nás v rodině jsme měli pěkné vztahy a dodneška si toho považuju. V dětství jsem měl vzor, byl to můj bratr Karel. Tatínek nám ho vždycky dával jako vzor, protože byl důsledný, všechno si porovnal, prostě třída proti nám. On boty vyčištěný, kalhoty si i vyžehlil. Opravdu skvělej chlapík.“

Po základní škole absolvoval tříleté všeobecné studium na jedenáctileté střední škole v Bílovci, a tehdy se rozhodl pro povolání učitele. Proto šel studovat matematiku a tělesnou výchovu na Pedagogický institut v Ostravě. V roce 1964 přišel do Rýmařova jako nový mladý učitel.

“Dostal jsem se tu na umístěnku, do okresu Bruntál. Když jsme končili, tak potřebovali nějaké učitele. Ten dotyčný, kdo to rozděloval, dal lístky, bylo tam deset okresů v kraji, a já jsem si vytáhl okres Bruntál. A tak jsem se dostal do Rýmařova a líbí se mi tu dodnes.”

V roce 1979 se pan Orlík stal ředitelem. Aby tuto funkci mohl vykonávat, musel však plnit požadavky komunistické strany.

„Každý ředitel školy musel být v komunistické straně. Já jsem to dělal tak, že jsem prostě plnil ty jejich příkazy. Říkám si, dělám to jenom proto, aby jednou zmizli. My jsme museli třeba chodit na KSČ a tam přes noc hlídat a to nás otravovalo. Bylo to nepříjemné, ale vydrželi jsme to. Protože kdybych se protivil, tak jsem mohl taky zmizet.“

Pan Orlík celý život sportoval - hrál stolní tenis, hokej, fotbal, ale především byl vášnivý cyklista. S kamarády, kteří byli také učitelé, na kolech procestoval nejen Československo, ale podíval se i do Itálie, Polska, NDR a Francie. Získat povolení k vycestování do zahraničí však nebylo vůbec lehké.

„Poslední takovou cestu, když už jsme měli já 45 let a oni o deset míň, jsme jeli až do Paříže na kolech. Tak jsme projeli Benelux, kus Německa až do Paříže. Cestovali jsme na kolech, protože auto jsme ani jeden neměli. Oni měli výhodu, že nebyli ředitelé. Výjezd měli snadno povolen, kdežto já jsem to měl horší. Když jsem se toho domáhal, říkám: ‚To si myslíte, že já tady nechám dvě děti a manželku a zůstanu tam? To mě teda máte za pěknýho člověka.‘ A tak ten jeden byl dobrej, říkal: ‚Nech, já ti to vyřídím.‘ “

I když pan Orlík odešel v roce 1999 do důchodu, pedagoga v sobě nezapře dodnes. A mladé generaci vzkazuje:

„Važte si svých rodičů, kteří vás vychovávají a pečují o vás, než dospějete. Vytvořte si pěkný vztah ke svým sourozencům. A poslední, nepropadněte kouření, alkoholu, a už vůbec ne tomu svinstvu drogám.“